

(rozhovor s Hanou Robinson) S **Hanou Robinson** jsme si dali schůzku v divadelní kavárně Švandova divadla, kde před nedávnem zněla repríza představení z desky

Ohrožený druh

, na které dal Michal Horáček dohromady zpěvačky a interpretky, většině lidí neznámé. Zcela jistě si dokážu představit, že bych si rád povídal s každou na desce přítomnou dámou. Já si ale vybral Hanu Robinson, původem z Moravy, která ale od roku 2000 trávila řadu let život mimo rodnou zemi, zejména v USA a v Británii. Letos vydala svou první samostatnou desku s názvem

Brouk v hlavě

, složenou výhradně z písní, které složila, otextovala a v nichž hraje na klavír. Desku jsem recenzoval, ale daleko lépe je si popovídat přímo s autorkou. Divadelní kavárna měla sice zavřeno, ale přesunuli jsme si o kousek dál a tak nějak vypadalo naše příjemné povídání:

Hanko, prvně jsem vás

viděl hrát v Balbínce, ale hrála jste před liduprázdným hledištěm. Jak jste se tam cítila?

Vy jste tam byl?

Ne, já vás viděl v televizi.

Cítila jsem se tam docela dobře, bylo tam hodně kameramanů a dalších lidí, kteří to trošku

zaplnili, ale předtím jsem tam nevystupovala, a bylo to takové...

Trošku studené?

Ano, určitě je lepší hrát pro publikum.

Vím, že jste studovala v USA, můžete srovnat jejich systém školství s naším?

No, do hudebního školství si netroufám mluvit, protože u nás jsem studovala něco jiného.

Já vím, filozofickou fakultu. Ale můžete například říci, jak je tam strukturovaná výuka?

Na Berklee to žánrově strukturované není, je to jazzová škola. Od poloviny devadesátých let se to dost změnilo, ne každý, kdo vyjde ze školy, je jazzman. Moji spolužáci byli třeba rockeři nebo rapeři.

Umožňuje škola studentům hrát mimo ni? U nás platilo, že třeba studenti konzervatoře bez svolení školy nemohou nikde účinkovat.

Ne, v čím více kapelách student hraje, tím líp. Škola organizuje koncerty, workshopy.

Naše školství, včetně vysokého, se mi zdá dost zkostratělé. Jak je to tam, kdo na škole třeba učí?

Učitelé a profesori (smích). Většinou jsou to bývalí studenti nebo muzikanti z oblasti Bostonu. Nevím, jak je to tady, ale tam se jamuje s učiteli, někdy je to tak, že si vykrádají učitelé a studenti kšefty (smích). S učiteli jsme chodili na pivo.

Říkali jste si s nimi křestními jmény?

Ano, určitě.

Ted' bych si chtěl povídat o vaší nové desce Brouk hlavě. Zaujalo mě na ní několik věcí. Za prvé, že vaše texty jsou pouze v češtině. Proč jste se pro to rozhodla?

Protože žiju v Česku, a to je dobrý důvod (smích). Myslím si, že dělat u nás anglickou nebo francouzskou hudbu je hloupost.

Dost často se to dělá, čím dál víc.

Ano, protože se lidi snaží dostat do zahraničí. U nás lidi poslouchají texty a já jsme se snažila napsat dobré texty nebo nejlepší, co jsem asi mohla udělat. Dělán texty v angličtině a je škoda, že tomu lidi nerozumějí a mí posluchači nejsou patnáctileté děti, které dnes anglicky umí.

Dále mě zaujalo, že na desce je jen 11 písniček, což v českém průměru je málo. Asi jste pečlivě vybírala?

Pečlivě jsem vybírala, ale taky mi došly finance (smích). Tak jsem sáhla i po starších nahrávkách.

Jedna je dokonce živá.

Ano, jedna je živá a jedna je původně s anglickým textem, ale přeložila jsem ho do češtiny.

Potom mě zaujal počet míst, kde se deska tvořila. Bude to možná i tím, že jste desku, použiji výraz - slepovala?

Jo, trochu jsem ji slepovala. Když řeknete, že desku točíte dva roky, tak nikdo neví, co vlastně ty dva roky děláte. Před rokem a půl jsem vlítla do studia, nahrála základy ke dvanácti písničkám, ale z těch jsem postupně vybrala třeba šest a tři se dotáčely. Také se potkáte s lidmi, o nichž si myslíte, že s nimi bude fajn spolupráce, ale nakonec tomu tak není.

Lidi si představují, že se vejde do studia a natočí se komplet písnička.

Ale ono to jde, dnes už ano.

Jedno nahrávací studio je v Britanii, v Brightonu.

To je ta přetextovaná písnička.

Při bližším členění písni na desce tam najdu i dvě lidové písně. Máte takových písni víc nebo to je jen pro tuto desku?

Mám jich víc, ale nejvíc hraju tyto dvě. Jsem ráda, že natáčení trvalo déle, protože jsem si písničky otestovala na publiku. Na druhé straně ale ne všechny písně z alba hraju na koncertech.

Ty dvě lidové písničky, to je valašské nářečí?

Ano, je to valašské nářečí, moje maminka pochází od Vsetína a máme tam celou rodinu a jezdíme tam na léto. Ty písně jsou ale moje. Někdo mi občas řekne, že jsou původní.

Jak jste vybírala hosty na desce?

Já bych je jako hosty neoznačila, s těmi muzikanty jako je Miloš Dvořáček, Pepa Štěpánek nebo Honza Tengler jsme hráli na Ohroženém druhu. Tak jsem si řekla, že už se známe a hráli mi na desce.

Kdo dal dohromady muzikanty na Ohroženém druhu? Michal Horáček?

To ne, jak se kdo s kým znal a taky kdo má čas.

Ano, známá kapela KMČ.

Ráda zpívám své písničky, protože je ráda píšu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 02 Únor 2012 20:26

Desku jste křtila v prosinci v Brně. Jaké to bylo?

Bylo to prima, šampaňské bouchalo, všechno bylo postříkané, bylo to v malé kavárně u mého známého.

Kdo vám to kmotroval?

Můj bratr.

Máte vymyšlený křest v Praze?

30. ledna budeme hrát v Carpe diem a tam možná uděláme menší křest, ale zatím se na velký křest nechystám.

Vaše první deska se jmenuje Ohrožený druh. Myslíte si, že deska je také ohrožený druh?

Já o tom přemýšlím, všichni říkají, že si cedéčka nekupují, protože to nemá cenu, ale myslím, že to cenu má.

Máte kromě jedenácti písní na desce něco v šuplíku?

Mám jich hodně, horší je, že když začnete, tak se to valí.

Vy se hudbou živíte?

Ano, živím.

To jste hodně odvážná.

Jsem odvážná (smích), ale ještě učím na mezinárodní škole - hudbu, nástroj i teorii.

Zkusíte si někdy klasickou hudbu, říká vám něco?

Říká, já jsem na klasice vyrůstala. Sice jsem nestudovala konzervatoř, ale lidovou školu, ale klasiku mám strašně ráda, ale nepouštím se do ní, protože je to moc dřina.

Jste žánrově nezařaditelná, přesto máte nějaký žánr raději než jiný?

Ráda zpívám své písničky, protože je ráda píšu.

Jde vám to lehce nebo jak co?

Nejvíc mi asi jdou šansony, ty jdou úplně ze mě, jak když vezmu štětec a nakreslím. Takových písní mám spoustu, ale nemohu je hrát všude.

Máte někoho, kdo by pro vás něco napsal?

Ráda zpívám své písničky, protože je ráda píšu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 02 Únor 2012 20:26

Michal Horáček mi psal texty na Ohrožený druh a z těch textů se moc učím.

Znala jste kolegyně zpívající na desce Ohrožený druh a s¹ kterými jste si rozuměla?

Neznala jsem je předtím vůbec. Lidé je většinou neznají, snad s výjimkou Lenky Nové, zpívající s Laurou. Zaujala mě Szidi Tobiás, ale neznaly jsme se, obrovský talent má třeba Tereza Nekudová. S Natálkou Kocábovou jsme kamarádky. Měly jsme koncert loni v prosinci tady vedle (Švandovo divadlo), ale byly jsme v šatně a převlékaly jsme se, ale ještě nás vytleskali.

Tak vám moc děkuji a těším se na další setkání na koncertech.